

opdraget den til et nøisomt Liv og saaledes, at de fik Lust til deres Stand og ikke strag søgte ud af den, fordi andre, maaste bedre Livsvilkaar senere kunde tilbyde sig. Vi have i senere Tider haft meget ondt ved at faae dem paa de Vilkaar, der nu bydes dem, men da disse efter den Lønningsslov, jeg har forelagt, som jeg haaber, ville blive noget bedre, saa antager jeg, at vi fremtidig ville faae det fornødne Antal Underofficerer. Vi maa ogsaa lægge Mærke til, mine Herrer, at saaledes som Forholdene udvikle sig, er der mange Leiligheder, hvor unge og dygtige Mænd kunne erhverve sig mere, hvorfor man ikke saa let kan faae Folk hverken fra den ene eller den anden Stilling, til at gaa ind i Hæren som Underofficerer, da denne Stilling nu ikke er saa tiltrækkende som tidligere, men dette er ikke alene Tilfældet i Danmark men ogsaa i alle andre Lande, det ligger i Tidssforholdene; man hører fra Preussen og Østrig, at det er vanskeligt at faae Underofficererne; jeg tror derfor, vi maa være glade ved Elevskolen for Underofficerer, og at vi maa holde paa den; det bedste Bevis paa dens Nytte er, at der i Hæren — og jeg har staaet meget i Forbindelse med denne — altid har været stor Rift om disse unge Mænd. Naar jeg har foreslaaet Officersskolen ordnet saaledes, som gjort, er det ikke, som det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds har udtalt, fordi jeg vilde, at Uddannelsen skulde begynde fra Børnsben af. Det brugte man i tidligere Tid, og det var slet ikke daarligt; der er udgaaet mange dygtige Soldater fra en saadan Børnsbens-Skole; det er Noget, der findes, jeg kan sige, i de fleste Lande. Men jeg har ikke tænkt paa en saadan, og jeg ønsker den heller ikke, og jeg tror ikke, man kan sige, naar man byder unge Menninger i Alderen fra 15—17 Aar at indtræde i Skolen, at de ere der fra Børnsben; de ere saa konfirmerede, og kunne i Regelen have taget Real-examen, som er Betingelsen for, at de kunne indtræde deri. Jeg har foreslaaet dette, fordi det er min Overbevisning, at de ved at sidde sammen paa Bænk under en vis Evang, som den unge ikke alene godt kan taale, men ogsaa maa vænnes til, — thi hele Officersstanden er jo under Evang selv de ældste af os naturligvis, — opnaa en Disciplin, som man ellers ikke saa let tilegner sig og dog heller ikke saa let igjen kan indprente Andre. Jeg har saaledes troet, at disse tre Aar ville, ikke for Børnet, men for den Ældre, der allerede har Selvbestemmelse, være af overordentlig stor Betydning for det gode Kammeratskab i Hæren; jeg har i Sandhed, mine Herrer, ikke drømt om, at deraf skulde opstaa nogen Laagsaand, det er vissefj ikke Mening, det tror jeg heller ikke, vi behøve at frygte for, men jeg har tænket at faae et dygtigt Officerskorps, som lettere underkaster sig den Evang og Disciplin, som Militærstanden udfordrer, for igjen at indgyde den i An-

dre. Naar man har nævnt Beføstningen for den Enkelte, forekommer det mig klart, at Skolen netop er i Favour af den Ubemidlede. Jeg har tænkt meget derover, og jeg synes, at det er langt lettere at kunne bringe et ungt Mernefte i Jemtenaarssalderen ind i en saadan Skole, hvor han da faar hele Resten af Uddannelsen, Betlædning osv. fuldkommen frit, og deraf gaar over til at blive Officer. Han bliver ganske vist først Sekondlieutenant med en ringere Gage, men to Aar efter bliver han Premierlieutenant; det er en stor Lettelse for hans Forældre, at han kommer derind; men der er ogsaa et andet Hensyn, som vi væsentlig bør tage: han bliver tidligere Officer. De blive nu idet hele taget sildigt Officerer, det hele Officerskorps bliver derved ældre. Forældrene til den unge Mand, som nok kunde have Lust til at være Militær, have ikke altid Lust til at give ham Tilladelse dertil, og det er dog paa deres Pung, han væsentlig skal gjøre det, naar han først har Udigt til at blive fast Officer og faae sin Fremtidsstilling betrygget, maaste naar han bliver 24 a 25 Aar, det er ogsaa et væsentligt Moment. I tidligere Tider, hvor vi bleve unge, lidt meget unge Officerer, har jeg iøvrigt ikke set Ulemper deraf; naar Soldaten ser, at den unge Mand har det Supremati ved sin Dannels, som han behøver at have, saa bgyer han sig meget godt, det er kun i det modsatte Tilfælde, han føler sig usikker; det er ikke Ungdommen, som er fædelig. Iøvrigt skal jeg bemærke, at jeg aldeles ikke har udelukket den anden Vej at blive Officer paa, der er aldeles ingen Sindrning lagt for de Sekondlieutenant, som ville gaa frem ad den anden Vej. Det er, mine Herrer! disse almindelige og væsentlige Hovedpunkter, hvormom jeg har villet yttre mig; men der er gjort forskjellige Bemærkninger, om hvilke jeg dog, forjaavindt de ikke ere berørte heri, vil tillade mig at sige et Par Ord. Der er saaledes af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Tvermøes) fremfat den Bemærkning, at det er et Tab for Premierlieutenanterne, da Aldersgrænsen er bortfalden, at de ikke kunne have Ret til at gaa af med deres 42de Aar, istedetfor, som jeg har opstillet, med det 45de Aar. Jeg har foreslaaet 45 Aar, fordi dette var den tidligere Aldersgrænse, men jeg kan i saa Henseende Intet have imod, og jeg kan ogsaa finde det billigt, at de kunne have Ret til at gaa af med det 42de Aar; iøvrigt ville de nu, hvor ingen Aldersgrænse er sat, fremdeles kunne avancere, om de ogsaa ere bleve 42 Aar, men som den foreslaaede Hærordning er, tror jeg ikke, det har megen praktisk Betydning, thi gjenemsnitlig vilde de dog være Kapitainer i det 40de Aar. Naar det samme ærede Medlem har ment, at der ved „Sergentklassen“ kun var forstaaet Sergenter, maa jeg bede undskyldt, hvis Udtrykket i Loven ikke er fuldkommen klart, men ved „Sergentklassen“ har man tænkt sig alle Slags Sergenter: Stabssergenter, Oversergenter